

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιη΄ 18-27)
25 Νοεμβρίου 2018

Ανιχνευτής του ούρανοῦ καὶ νοσταλγὸς τῆς χαρᾶς τοῦ παραδείσου ἐμφανίζεται, ἀδελφοί μου, ὁ πλούσιος νέος του εὐαγγελίου. Πλησιάζει τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ ζητήσει τὴν συμβουλὴ Του «ἵνα ζῶν αἰώνιον κληρονομήσῃ». Καὶ ὁ μέγας Διδάσκαλος τοῦ θύμισε τὶς ἐντολὲς τοῦ δεκαλόγου ποὺ μιᾶνε γιὰ τὸ σεβασμὸ τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας, τὰ καθήκοντα γιὰ τοὺς γονεῖς. Τοῦ ἔδειξε τὸ σωστὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἠθικὴ τελειότητα. Ἀλλὰ ὅταν ὁ πλούσιος εἶπε πὼς «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου», ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε «ἔτι ἓν σοι λείπει». Ὅσο καὶ ἂν νόμιζε πὼς κατέχει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦταν ἔτσι. Ὑστεροῦσε τελικὰ στὴν πνευματικὴ του ζωὴ, ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβαινε.

Εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαντήσει κανεὶς στὸ ἐρώτημα «πόσες εἶναι ὁ στιγμὲς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ καταφέρνει νὰ ζεῖ μὲ πλήρη αὐτοσυνειδησία», ὅταν τὶς περισσότερες ὥρες του τὶς περνᾷ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὶς νοιώσει, νὰ τὶς ζεῖ. Βέβαια αὐτὸ συνέβαινε πάντα μὲ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ σήμερα μὲ τὸ κυνηγητὸ τῆς βιοπάλης καὶ τοῦ ἄγχους, μὲ τὴν πραγματικὴ ἢ ψεύτικη αὔξηση τῶν ἀναγκῶν, ἐλάχιστος ἀπομένει χρόνος γιὰ τὰ μεγάλα καὶ οὐσιαστικὰ ἐρωτήματα «τί ποιήσας ζῶν αἰώνιον κληρονομήσω;».

Σήμερα οἱ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις καὶ αὔριο οἱ ἐπαγγελματικὲς ἔρχονται νὰ ὑποτάξουν καὶ νὰ στραγγαλίσουν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς.

Κάποτε ὅμως αὐτὴ ἡ σκλαβωμένη ψυχὴ μέσα ἀπὸ ποικίλα γεγονότα τῆς ζωῆς βρίσκει τὸ θάρρος νὰ τοποθετηθεῖ μπρὸς στὸ μεγάλο ἐρώτημα «Τί ποιήσας ζῶν αἰώνιον κληρονομήσω». Ἀσφαλῶς ὁ νέος τῆς περικοπῆς θὰ εἶχε πολλὰ πράγματα καταφέρει μέχρι τότε στὴ ζωὴ του. Φαίνεται ὅμως πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσαν, δὲν γέμιζαν τὴν ψυχὴ του, δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν πληροφορία ὅτι ὅλα πῆγαιναν καλὰ. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀνησυχία εἶναι ἡ ἀσίγαστη ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς, ποὺ θέλει νὰ βάλει τὸν ἄνθρωπο στὸν δρόμο τῆς αἰωνιότητος. Γιατί μόνον αὐτὴ ξέρει πὼς ὅλες οἱ ἀνθρώπινες δραστηριότητες δὲν ἔχουν καμμία ἀξία, ἂν δὲν συντονίζονται στὴ συχνότητα τῆς αἰωνιότητος. Γιατί μόνον αὐτὴ ἀξιοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ ἐπιτεύγματά του. Θὰ ἄντεχε ἄραγε ὁ ἄνθρωπος τὴ ζωὴ στὴ γῆ χωρὶς νὰ νοηματίζεται μὲ ὅ,τι προφέρει ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς του;

Τοῦτο τὸ ἐρώτημα πρέπει πολὺ συχνὰ νὰ θέτει ὁ ἄνθρωπος στὸν ἑαυτό του. Νὰ ρωτᾷ μὲ

είλικρίνεια «τί ἔκανα, γιά νά κερδίσω τήν ἀθανασία;», διότι αὐτὸ θὰ τὸν βοηθήσει νά ἀξιολογήσει τὰ ἔργα του μέχρι σήμερα. Θὰ μετρήσει τὶς σκέψεις του μὲ τὴν αἰώνια λογική, θὰ ζυγίσει τὰ ἔργα του στὴ ζυγαριὰ τῶν αἰώνιων ἀξιῶν καὶ θὰ καλλιεργήσει τὸν πόθο γιά τὴν κατάκτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Λυπημένο εἶδαν οἱ μαθητὲς τὸν πλούσιο νέο νά φεύγει μέσα στὸ σύννεφο τῆς δυσκολίας γιά σωτηρία, καθὼς ὁ Θεάνθρωπος τὴν ἀνέπτυξε καὶ τὴν στήριξε πάνω στὴ θυσία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς καὶ οἱ μαθητὲς ποὺ τόσο κοντὰ ζοῦσαν μὲ τὸν Ἰησοῦ, εἶχαν ἀπελπιστεῖ. Γι' αὐτὸ ρωτοῦν τὸν Διδάσκαλο «τίς δύναται σωθῆναι;». Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου «τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶν», ἀναπτερώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ προσφέρει τὴν βεβαιότητα γιά τὴν νίκη καὶ τὴν κατάκτηση τῆς σωτηρίας. Ὅτι γιά τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἀφάνταστα δύσκολο ἢ ἀκατόρθωτο γιά τὸν Κύριο εἶναι μηδαμινό, γιατί Ἐκεῖνος θέλει τὴ σωτηρία μας. Μένει σὲ μᾶς νά ἀσκήσουμε βία στὸν ἑαυτό μας γιά τὸ σκοπὸ αὐτό. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἀναγνωρίζουμε τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀστοχίες μας, γίνεται τὸ ξεκίνημα τῆς νίκης. Ἄν πιστεύουμε ὅτι ὑστεροῦμε ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ ἀγιότης δὲν εἶναι μακριά. Ἄν τὴν ὑπόδειξη τοῦ Κυρίου μας «δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» δὲν τὴν δεχθοῦμε, ὅπως ἔκανε ὁ πλούσιος νέος του εὐαγγελίου, τότε δὲν θὰ μᾶς εἶναι εὐκόλο νά λέμε «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλιπ. 4-13). Καὶ ὅταν κανεὶς ἀκολουθεῖ Ἐκεῖνον, ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτό του σὲ Ἐκεῖνον, δὲν ρωτᾷ πλέον πὼς θὰ κερδίσει τὴν αἰώνιον ζωὴν, γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι παρῶν καὶ εὐλογεῖ.

Ὁ πλούσιος νέος τῆς παραβολῆς ἦταν ἐλεύθερος ἀπὸ μεγάλες ἀμαρτίες. Τὸν ἐμπόδιζαν στὴν πνευματικὴ του ἀνοδο καὶ τελειότητα τὰ πλοῦτη του καὶ ἡ προσκόλλησή του σὲ αὐτά. Ἔδινε μεγαλύτερη ἀξία στὰ ὑλικά ἀγαθὰ, τὰ πρόσκαιρα, παρὰ στὸν αἰώνιο Θεό. Ἡ ὑπέρμετρη ἀγάπη του πρὸς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ τὰ κτήματα, τοῦ στέρησε τὴν ἠθικὴ τελειότητα καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸν Θεό. «Δυσκόλως γὰρ οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία δὲν δικαιώνει οὔτε τὸν πλοῦτο οὔτε τὴν φτώχεια. Οὔτε πτωχὸς θὰ κληρονομήσει τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ εἶναι πτωχός, οὔτε πλούσιος θὰ τὴν χάσει, ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος. Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπαλάσσει τὸν πρῶτο ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση καὶ τὸν δεῦτερο ἀπὸ τὴν φυλαργυρία, ὁπότε ἀπολαμβάνουν τὶς δωρεές τοῦ Θεοῦ καὶ πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἂν τὶς θέλουν. Γένοιτο.

[dkpdf-button]